

Text:

p.33

La catedral i el riu

El Ter, portador de pau com li pertoca a un dels rius més treballadors del món. Saltarí de naixement, quan passa per Girona està cansat del llarg camí i no sap que encara li espera alguna intoxicació, algun maltracte, abans d'anar a morir al mar.

Però el Ter, fill del Pirineu, encara es recorda de fer brotar un xic de verd i oferir al pintor un quadre clàssic de riu i campanar. Com un eco testimonial d'allò que apreníem quan érem petits, avui no massa veritat: el Ter rega la ciutat de Girona.

p. 34

Pedret mirall

El Ter i Pedret s'han barallat massa històricament. Els jocs d'aigua duïen excessiva agressivitat. L'empenta fluvial era desproporcionada per la corpulència de les cases. Els anys negres reclamaven un armistici.

Avui el riu es manté un xic allunyat de portes i finestres, com un bordegàs obligat a separar-se d'un infant al qual li ficava el dit a l'ull.

Amb la mesura presa, també s'ha allunyat el resultat estètic. I ara els artistes enamorats de l'encís de Pedret viuen d'un record inoblidable.

Manllevant un títol de novel·la, Pedret és una mena de mirall trencat.

p. 37

Pedret reconversió

Pedret és el sòcol de la muntanya de Montjuic, a tocar materialment l'aigua. Com una soferta defensa que dona el pit quan puja el riu. És l'únic barri gironí que arreplegava i afrontava les crescudes dels quatre rius que l'embestien.

Aquí tots passaven a acomiadar-se de la ciutat. El llot li era familiar, la llàstima li era parenta, quan secularment ningú no es recordava de protegir-lo millor.

Avui Pedret és una reconversió. El verd, finalment, ja hi pot fer arrel definitiva. Ja era hora.

Pel Pont Major

Els dies de l'anomenat fred negre de Girona, el Ter en passar pel Llecús, al Pont Major, té un to de misteri. Si fos prou cabalós trencaria el silenci del dia ensopit. Però l'aigua és llisa i callada. És el riu que posa èmfasi al rigor dels dies curts, tot esmunyint-se amb recança perquè ja se li ha aferrat la boira de la ciutat.

El lloc recorda el temps en què les lleres dels rius encara eren àmplies, com per copsar millor la mica de sol d'hivern que vol caure a l'aigua, ja sense campanars.

p. 38

Els campanars i el riu

Coneixedor de contrades molt diverses, el riu n'ha vist molts de campanars, d'esquitllentes. Però els de Girona són els "seus" per excel·lència. El mateix angle en deixar la Devesa cap a Pedret és traçat per mà de mestre, tot provocant la darrera emmirallada, el simbòlic contacte entre la pedra més alta i l'aigua més baixa.

Esgotat el breu exercici de contemplació, una central elèctrica a quatre passes d'aquí li espera l'aigua per a treballar. La prosa fatal engolirà el lleure poètic d'un riu feiner, que ha estat temptat per una ciutat històrica.